

Čís. 194.

Pořadatel veřejného podniku ručí jako schovatel za věci, jež návštěvníky podniku byly uloženy v šatně, jsoucí v jeho správě.

(Rozh. ze dne 3. června 1919, Rv I 286/19.)

Spolek B. najal od hostinského pro pořádání plesu taneční síň i s vedlejšími místnostmi, zejména i se šatnou, za jejíž přenechání zapravil zvláštní nájemné. Obstaráváním šatny při plesu pověřil spolek svého spolkového sluhu Josefa S. Návštěvníci platili sluhovi za použití šatny spolkem stanovený poplatek, který ponechán sluhovi odměnou za to, že rozeslal pozvánky na ples a obstarával při plesu šatnu. Plesu účastnil se mimo jiné i žalobce A. Týž, zapraviv sluhovi určený poplatek, uložil na kontrolní číslo v šatně zimmník a klobouk. Věci ty se v šatně ztratily. Žalobu na spolek o náhradu procesní soud první stolice (okresní soud v Kadani) zamítl. Nelzeť prý žalovanému spolku vytýkati ani, že by zaviněně obstaráváním šatny byl pověřil osobu neschopnou, poněvadž spolkový sluha Josef S. dílem u žalovaného, dílem i u jiného spolku konal k plné spokojenosti podobné práce, ani přímé zavinění, poněvadž šatna nevyhovovala sice všem požadavkům úplně bezpečného uložení věcí v ní chovaných, ale žalobci tento stav šatny byl znám a týž s uschováním svých věcí za těchto poměrů byl srozuměn. — Odvolací soud (krajský soud v Mostě) uznal dle žalobní prosby, uváživ v podstatě toto: Schovací smlouva přišla k místu mezi žalobcem a žalovaným spolkem. Tento byl pořadatelem plesu, on pozval si hosty na ples, on najal potřebné místnosti i se šatnou. Josef S. přichází v úvahu pouze jako služebník schovatele. Žalovaný spolek nedbal obezřetnosti, uložené mu § 961 obč. zák. Ač dle počtu rozeslaných pozvánek musel počítati se silnou návštěvou, nepostaral se o postačitelně velkou šatnu a o dostatečný počet věšáků v šatně a nedohlížel k tomu, by jeho sluha měl šatnu v pořádku, by uložené kusy uspořádal si dle čísel a, by netrpěl, by si lidé bez dozoru věci sami vybírali. Žalovaný spolek ručí dále dle § 1313 a) obč. zák. za zavinění svého sluhu, jevíci se v tom, že týž doby do půlnoci nevyužil k tomu, by si uschované věci uspořádal dle čísel a odstranil je ze stolů, kde k nim každý mohl, že nepřipravil si vydávání věcí pro půlnoční přestávku, kdy s návaem mohl počítati, a že trpěl, by návštěvníci sami si věci vybírali. Ani s hlediska § 1315 obč. zák. nelze žalovaný spolek ušetřiti výtky, poněvadž Josef S. osvědčil se jako gardierobier neschopným, a žalovanému spolku bylo známo, že obstarávání velké šatny nepatří ku každodennímu zaměstnání Josefa S. a že týž jen tu a tam měl na starosti šatnu při slabě navštívených spolkových podnicích. Tím, že dosud ničeho se mu nepříhodilo, nelze neschopnost Josefa S. odčiniti.

Nejvyšší soud dovolání žalovaného spolku nevyhověl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Neprávem uplatňuje žalovaný dovolací důvod č. 4 § 503 c. ř. s., shledávaje nesprávné právní posouzení věci v závěru soudu odvolacího, že

žalovaný spolek zjednal Josefa S. k obstarávání prací v šatně jako sluhu, že žalobce vstoupil ve smlouvu schovací toliko se žalovaným spolkem a, zaplativ poplatek ze šatny, nabyl nároku na uschování svých věcí proti tomuto spolku. V tomto směru dlužno poukázati na správné a ničím nevyvrácené vývody odvolacího soudu, k nimž se pouze toto podotýká: V první řadě nutno řešiti otázku, s kým vstoupil žalobce ve smluvní poměr, z něhož druhému smluvníkovi vzešel závazek k plnění vůči žalobci, zda se žalovaným spolkem či jeho sluhou Josefem S. V tomto směru dospěl dovolací soud na základě skutkových zjištění nižších stolic k témuž právnímu názoru, jako soud odvolací, že žalobce tím, že si koupil vstupenku na zábavu, pořádanou žalovaným spolkem, vstoupil s tímto ve smluvní poměr, z něhož mu vedle jiných práv vzešlo i právo, by šatstvo po dobu jeho návštěvy v zábavě bylo v místnosti, určené pro šatnu, uschováno. Že Josef S. byl v daném případě pouhým zřízencem spolku, vysvítá jasně z toho, že spolek to byl, jenž pořádal zábavu a najal místnosti k tomu potřebné, mezi nimi i šatnu, a, poněvadž sám jako osoba právnická šatnu obstarávat nemohl, ustanovil k tomu svého sluhu Josefa S. za garderobiera a ponechal mu výtěžek šatny jako odměnu za roznášení pozvánek. Když žalovaný spolek pořádal ples, byl dle všeobecné zvyklosti také povinen, postarati se o to, by odložený svrchní oděv návštěvníků mohl v šatně řádně býti uložen. Že si spolek této povinnosti byl vědom, plyne již z toho, že šatnu skutečně najal. Tím pak, že připustil, by jeho sluha S. v šatně přijímal šatstvo, dal vůči návštěvníkům na jevo svou vůli, že s nimi sám smlouvu schovací uzavírá prostřednictvím svého sluhu. Chtěl-li spolek, by šatnu obstarával S. jako samostatný podnikatel, byl by to musil návštěvníkům zřetelným způsobem oznámiti. Když tak neučinil, jest ujednání pouze mezi ním a S. prý učiněné a návštěvníkům neoznámené dle § 871 obč. zák. pro ně bezvýznamné. Ostatně žalovaný spolek v řízení v první stolici této námítky ani neučinil, naopak předseda jeho uvedl jako strana, že jest u spolku zvykem, že sluha spolkový obstarává šatnu jakožto náhradu za zvaní a že tenkrát zvláštní ujednání učiněno nebylo. Není tedy také opodstatněn dovolací důvod § 503 č. 2 c. ř. s., jež žalovaný spolek shledává v nepřipuštění důkazů v odvolacím řízení, nabídnutých o tom, že Josef S. převzal šatnu na své vlastní jméno a na svůj účet, kteréž důkazy ostatně vzhledem na ustanovení 2. odstavce § 482 c. ř. s. právem byly soudem odvolacím odmítnuty jako nedovolené novoty. Ze smluvního poměru vzešla žalovanému spolku povinnost ve smyslu § 961 obč. zák. vrátiti žalobci po skončení uschování uložené tam věci v témže stavu, jak byly převzaty a podle § 1313 a) obč. zák. ručí spolek za zavinění svého zřízence Josefa S., jehož použil ku splnění závazku, jemu oproti žalobci ze smlouvy schovací vyplývajících, jako za vlastní zavinění. Pokud jde o tuto otázku zavinění poukazuje dovolací soud na správné a výstižné důvody odvolacího soudu. Tato ostatně s ohledem na shora uvedené nepadá na váhu. Dovolací důvod č. 4 § 503 c. ř. s. není tudíž dán.

Čís. 195.

»Zemědělcem« po rozumu nařízení úřadu pro výživu obyvatelstva ze dne 3. června 1918, č. 192 ř. z. není pouhý chovatel dobytka.